

[Tinning]

med udviklingen og disciplineringen af ånden og karakteren – det er alt det her med, at hvis man koncentrerer sig og opfører sig disciplineret i idrætten, så udvikler man personlig styrke og mod og selvdisciplin og målrettethed og lærer at forsage de umiddelbare behov oven i købet – men den bevægelse ved vi jo også godt ikke kan ret meget mere.

Det, vi har i dag, når vi ser på den organiserede idræt, er i virkeligheden en folkelig idrætsbevægelse, som ikke kan ret meget mere, og det er en bevægelse, der har sine rødder i den engelske sport, som heller ikke kan ret meget mere. Og derfor kan de samle sig sammen om to ting: de kan prise frivilligheden, og de kan gå til offentligheden og kræve nogle flere penge, idet de insisterer på, at man ikke må gøre noget ved frivilligheden. Det er, hvad de magter. Det er selvfølgelig ikke specielt imponerende, og det er der ikke nogen som helst grund til at falde på halen over.

Hvis denne diskussion skal ud af stedet, tror jeg derfor, vi er nødt til at vende tilbage og spørge os selv: hvad er overhovedet meningen? Hvad er målsætningen med støtten til den brede idræt? Hvad er det, vi vil have fremmet? Hvad er det, vi er ude efter? Vi har gennemført en eliteidrætslov uden på et eneste tidspunkt at diskutere formålet med at støtte eliteidræt. Det stod ikke i betænkningen, og der var en lille diskussion af det herinde, men det var ikke meget.

Vi behøver ikke føre breddeidrætsdebatten uden at diskutere målsætningen, og det er klart, at det her skal vi ikke gøre for at støtte hovedorganisationer, for at støtte amtsforeninger eller for at støtte foreninger eller for at støtte noget som helst andet af den slags. Vi skal gøre det, fordi vi ønsker et samfund i Danmark befolket af mennesker, som har mulighed for at være – og nu kommer de store ord – kærlige, kreative, selvforvaltende og produktive.

Kan man så bruge idræt til det? Ja, det kan man da. Men det forudsætter, at vi holder op med at sige: idrætten er et middel til at forebygge kriminalitet. Det er den jo heller ikke i stor udstrækning, men der er nogle, der stadig væk siger, at idrætten er et middel til det ene og det andet.

Det, som idrætten og udfoldelsen af kroppen og legen osv. skal være, er et middel for den enkelte til at udvikle sig i den retning,

og det foregår selvfølgelig tit og ofte sammen med andre. Det er glimrende. Men det er altså for den enkelte både et mål i sig selv at få lov at lege og udfolde sig, og det er også et middel til at komme videre frem ad vejen, hvor man lever et ordentligt liv og altså får bedre muligheder for at leve som det kærlige, kreative, produktive, selvforvaltende menneske.

Det betyder efter VS' opfattelse, at hvis idrætsforeningerne og de eksisterende idrætsorganisationer har noget at bidrage med i denne sammenhæng, så er det mere end glimrende, så er det fremragende. Der findes idrætsforeninger rundt omkring i dette land, som har noget at bidrage med, det ved vi, og der findes idrætsforeninger, som ikke har noget at bidrage med.

Vi er med andre ord nødt til at tage udgangspunkt i, at bare fordi man, som man skriver i DDGUs blad her, har et traditionelt foreningsliv med traditionelle aktiviteter, bare fordi man har nogle rødder, jamen hvad så? Det afgørende er ikke, at man har rødder. Det afgørende er, om man er i stand til at bruge den næring, som rødderne suger, til noget fornuftigt, til noget progressivt, noget fremtidsrettet, noget folkeoplysning osv. Det er man nogle steder i den etablerede idrætsverden. Det er man overhovedet ikke andre steder.

Derfor er det også for fattigt, at man nu himler op om, at man ikke kan få nogle flere penge til sine lokaler og sådan noget. Det er jo ikke specielt centralt. 25-års reglen såmænd heller ikke.

Vi synes, det er vigtigt, at man giver mulighed for, at den etablerede idrætsverden og så sandelig også alle mulige andre, der vil være med i dette her, får lov til at komme ind og bruge, hvad der er af anlæg, får lov til at komme ind og bruge, hvad der er af lokaler rundt omkring, får støtte og bliver sat i gang og inspireret og hjulpet og får alle muligheder for at udfolde sig. Så vil det vise sig, at i nogle lokalsamfund er det idrætsforeningen, der fungerer som den centrale kulturpolitiske drivende kraft, og det er fint, og i andre lokalsamfund er det det overhovedet ikke. Og det er præcis den mangfoldighed, vi skal have styrket.

Derfor synes jeg, det er udmærket, at der nu er lagt op til en konklusion i retning af, at den foreslåede aktivitetspulje får nogle